

TINA KÖPKE

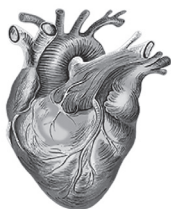
NAŠE
PREKLIATE
SRDCIA

YOLI

TINA KÖPKE

NAŠE
PREKLIATE SRDCIA

Preložila Silvia Ivanidesová

YOLi

Tina Köpke

UNSERE VERFLUCHTEN HERZEN

Original edition © 2025 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,
Hafenweg 30, 48155 Münster, Germany.

Original title: Hunting Souls – Unsere verfluchten Herzen
(ISBN 978-33-649-64708-9).

All rights reserved.

Cover design & inner illustrations © by Frauke Schneider

Translation © 2026 by Silvia Ivanidesová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0694-2

*Pre môjho muža, ktorý vo mňa vždy verí,
a pre všetkých, ktorí potrebujú niekoho,
čo pre nich urobí to isté.*

TATEOV PLAYLIST

- Gabriel Saban – *Lust of Power*
Concrete Blonde – *Bloodletting*
Billie Eilish – *bury a friend*
Jamie Bower – *I Am*
Flower Face – *Maybe*
Ellie Goulding – *Love I'm Given*
AJR – *Bang!*
Hidden Citizen, Ryan Innes – *Monster*
Gin Wigmore – *Kill Of The Night*
Talking Heads – *Psycho Killer*
LOLO – *Hit and Run*
Florence + The Machine – *Dream Girl Evil*
Hey Violet – *Like Lovers Do*
Billie Eilish – *bad guy*
Hidden Citizen – *I Ran (So Far Way)*
Fleurie – *Love and War*
Duncan Laurence, FLETCHER – *Arcade*
Keyrenity – *When the Party's Over*

PROLÓG

Nemalo by ma prekvapovať, že prvý chalan, ktorý znova rozbúchal moje mŕtve srdce, ho tiež zlomil.

Presne preto som nikdy nechcela mať nič spoločné so smrteľníkmi. Ani pred smrťou a už vôbec nie po svojom znovuzrození ako nemŕtva.

A predsa... mi moje srdce ukradol jeden z nich. Nie preto, lebo naše duše neoddeliteľne spojilo nevydarené kúuzlo, ale preto, lebo Tate Walker je taký, aký je.

Syn. Brat. Lovec a navyše aj *človek*.

Odkedy to SUV nabúrало do nášho auta, každý deň si želám, aby to bolo inak. Aby to bolo ako predtým, lebo presne tak sa meria môj život od tej nehody. Delí sa na čas predtým, než sa Tate so svojím úsmevom objavil na našom prahu, a na čas potom, v ktorom postavil na hlavu všetko, v čo som dovtedy pevne verila. Odvtedy už nič nie je také, aké bolo predtým, a trochu ho za to nenávidím.

Chcem byť znova tou starou Katrinou.

Tou, ktorá ledva cítila niečo iné ako zlosť a priveľa lásky k svojej rodine. Bolo to ľahké. Bolo to prehľadné. Ako-

by mal každý z toho mála mojich pocitov svoje pevné miesto v skrini.

No a teraz v nich zavládol chaos. Strach. Smútok. Láska a šťastie. *Radost*. Všetko sa navzájom priťahuje a súčasne od seba odpudzuje. Všetko zhoršuje to, že teraz musím čakať pri Tateovi v nemocnici. S každou hodinou, ktorú tu presedím, sa tá široká paleta emócií iba zintenzívňuje, a ak ten somár čoskoro neotvorí oči, potom... potom...

Neviem, čo potom urobím. Možno aj ja zomriem. Celkom pomaly. Možno niekoho zabijem, aby som uvoľnila to neustále napätie vo mne. Možno to všetko zo seba vykričím alebo si to prekliate srdce vytrhnem z hrude. Azda ma potom konečne prestane bolieť.

Niečo sa stane. Niečo sa *musí* stať. Inak sa zbláznim, a to nie je také veselé a romantické, ako to kedysi znelo v mamkiných príbehoch na dobrú noc.

KATRINA

KAPITOLA 1

„Ako sa má?“

Mamka mi položila ruku na plece. Sedela som v kresle neďaleko Tateovej nemocničnej postele. Z tela mu viedlo množstvo hadičiek a káblikov k prístrojom, ktoré kontrolovali jeho hodnoty. Ich pípanie sa mi medzičasom vypáľilo do mozgu. Prenasledovalo ma, nech som sa pohla kamkoľvek. A ďaleko som sa tak či onak nedostala. Hoci Tatea uviedli do umelého spánku, ešte vždy nás spájalo to neviditeľné magické lano kúzla kardia. Ani teraz sme sa od seba nemohli vzdialiť na viac než pár mizerných metrov.

„Robia, čo môžu.“ Oprela som si hlavu o mamkino plece a vdychovala som vôňu fialiek a krvi, ktorá ju vždy obklopovala. Trochu som sa uvoľnila, hoci jej prítomnosť nebola taká utešujúca ako zvyčajne.

„To sa vyrieši,“ chlácholila ma. „Keď sa preberie, môžeme mu pomôcť a potom to pôjde celkom rýchlo, uvidíš.“

Žila som v presvedčení, že mágia dokáže vyriešiť každý problém.

Bolo asi pochopiteľné, že ma trpko sklamalo, keď mi mamka a teta Apollonia oznámili, že v Tateovej najhor-

šej hodine nemôžu preňho nič urobiť, pretože je bližšie k smrti ako k životu. Nech som akokoľvek prosíkala, aby mu pomohli – kým sa Tate neprebudí, majú zviazané ruky.

Keď ma pred rokom a pol prevälcoval nákladiak, nedokázalo moju rodinu nič zadržať od toho, aby ma priviedla naspäť pomocou zakázanej nekromancie – ako nemŕtvu. To dodatočne spôsobilo kopu problémov najmä mojej tete, mimoriadne mocnej čarodejnici, no ona to kvôli mne znášala so ctou.

Ale kvôli Tateovi?

Moji rodičia ho mali radi. Naozaj. Dokonca viac ako iných ľudí. Hoci som to nikdy nespomenula, vedeli, čo pre mňa medzičasom znamená. Navyše bola moja existencia spojená s tou jeho – ak zomrie, zomriem i ja. Napriek tomu nesmeli zasiahnuť, kým bojuje o život, lebo mágia, ktorá naruší rovnováhu života a smrti, je prísne zakázaná. Preto by moja rodina zasiahla pravdepodobne iba v tom najhoršom prípade núdze, aby nás – ale najmä mňa – zachránila.

Tá vzájomná závislosť bola, mimochodom, iba jedným z otravných vedľajších účinkov kúzla kardia. Odkedy desiví kamoši mojej sestry Lyn vyviedli Tateovi tento žartík a neúmyselne som to schytala aj ja, nemohla som sa od neho pohnúť ani len na minútu.

Odvtedy, čo do nás zboku narazilo to auto, prešlo niekoľko dní. Walkerovci si vzali za úlohu, aby zistili, kto sedel za volantom – lebo keď prišla záchranka, po vodičovi nebolo ani stopy. Moji rodičia zase rozptyľovali svoje obavy tým, že túto jednolôžkovú izbu v nemocnici v New Arcadii premieňali na akési druhé bydlisko pre mňa a Tatea.

Už v prvý deň mi priniesli pohodlný ušiak a stolček pod nohy a okrem toho aj čiernu minichladničku, v ktorej som uchovávala svoje jedlo. To sa nepozdávalo nemocničnému personálu, ktorý nechápal, prečo musím zostať deň-noc v Tateovej blízkosti. Čo však nedokáže mágia, o to sa postarajú – najmä vo svete smrteľníkov – peniaze. Ocko venoval viac než veľkorysý dar, vďaka ktorému sa vedenie nemocnice pomerne rýchlo upokojilo. Teraz ich zamestnávalo plánovanie nového Smytheovského traktu nemocnice.

Medzičasom sa v izbe nakopili kytice kvetov a knihy, ktorými som si mohla krátiť čas, a na okná sme zavesili nepriehľadné závesy, aby nás moji upírski rodičia mohli bez problémov navštíviť aj počas dňa. Lyn mi popoludní nosila úlohy, ktorým som sa venovala iba s nechutou, zatiaľ čo mi ona vyrozprávala najnovšie klebety, ktoré som rovnako bez záujmu počúvala.

A do toho prenikalo monotónne pípanie prístrojov. Keď to čoskoro neprestane, zbláznim sa.

„Čo myslíš, ako dlho ešte bude trvať, kým ho prebudia?“ opýtala sa ma Lyn neskoro večer. Stála pri Tateovej posteli a upierala naňho ustaraný pohľad. Získal si aj srdce mojej šestnásťročnej sestry, hoci iným spôsobom. Bol to prvý smrteľník, ktorý bol pre ňu niečo ako skutočný priateľ.

Pokrčila som plecami a zakryla si holé nohy mäkkou dekou. Niežeby mi bola zima. Nikdy nemrzmem ani sa nepotím. No od tej nehody si rozhodne užívam každú formu prítulného pohodlia. Aj to je jedna z vecí, ktoré mi pred Tateom boli ukradnuté, a teraz... je všetko inak.

„Ťažko povedať. Môže k tomu dôjsť zajtra alebo aj o niekoľko dní.“

„Myslíš si, že vníma, o čom sa rozprávame?“

Spomenula som si, aké to bolo pre mňa vtedy, keď som zomierala. Keď moja duša opustila moje telo, podala ruku smrti, nech ma prevedie na druhý svet. Vtedy som mala pocit, akoby uplynulo iba pár sekúnd, a nevnímala som nič, čo sa dialo vo svete. Pre moju rodinu však tie sekundy predstavovali celé hodiny.

„Myslím, že nie.“ Zboku som si Tatea premerala. Dýchacia maska mu zakrývala spodnú polovicu tváre a pokožku mal sinavú a posiatu mnohými drobnými reznými ranami. „Ak áno, tak moje hrozby vytrvalo ignoruje.“

Lyn sa na mňa chabo usmiala. „Čím sa mu vyhrážaš?“

Znova som pokrčila plecami. „Čo mi napadne. Že mu vyholím plešinu, keď sa neprebudí. Alebo že mu doprostred tváre vytetujem niečo hrozne trápne. Že podpálím túto hlúpu nemocnicu so všetkými, čo sú v nej, keď sa konečne nevráti.“ *Naspäť ku mne*, ale to som si v Lyni nej prítomnosti nechala pre seba. Tateovi som to povedala už mnohokrát, lebo jemu sa také sentimentálne veci páčia, a jednoducho som to musela vysloviť nahlas.

„Potom ťa asi naozaj nepočuje,“ usúdila Lyn a odhrnula si z tváre niekoľko blondých prameňov. „Jeho komplex hrdinu by sa okamžite aktivoval, keby si sa mu vyhrážala, že ohrozíš iných ľudí.“ Presunula pohľad ku mne. „Ako sa vlastne máš, sestrička?“

„Ako si si určite všimla, stále vyzerám, akoby ma niekto strčil do mixéra.“

To bola ďalšia z tých zložitých komplikácií, ako to mamka nazývala. Keďže vďaka tomu zbabranému kúzlu s dušami sme boli s Tateom pripútaní k sebe, vzniklo nie len to dosť neflexibilné, neviditeľné lano medzi našimi

srdcami, ale aj nezdravá vzájomná závislosť. Zranenia, ktoré jeden z nás utržil, utrpel aj ten druhý, preto som mala telo posiate malými škrabancami a modrinami, ktoré odzrkadľovali Tateove zranenia.

Vôbec som nepreháňala, keď som tvrdila, že keď zomriem Tate, zomriem aj ja. To sa skutočne stane. Keby som nebola nemŕtva, ležala by som v kóme rovnako ako on, ale keďže som tak či onak už formálne mŕtva, nehoda sa na mne podpísala iba zvonka.

Moja teta by sa mohla postarať aspoň o to, aby som znova vyzerala, akoby sa nič nestalo, ale keďže sme s Tateom boli spojení, spolu s mamkou sa obávali, že by to porušilo naše zákony o utajení. Keď vyliečia moje rany, vyliečia aj tie jeho, čo by u ošetrojúcich lekárov nepochybne vyvolalo otázky.

„Nemyslím fyzicky,“ vrátila ma Lyn späť k nášmu rozhovoru. „Ako sa máš *emocionálne*?“

„Vynikajúco,“ odvetila som sucho. Tak dlho zavŕtavala svoj pohľad do mojich očí, až som to vzdala. „Okej, cítim sa príšerne. Si teraz šťastná?“

Lyn sa usmiala, lebo vyhrala svoju malú hru. No potom sa ten radostný výraz z jej tváre stratil, akoby si opäť spomenula, o čo tu vlastne ide.

„Určite sa rýchlo zotaví. Len čo sa prebudí...“

„... môžete mu pomôcť,“ dopovedala som slub, ktorým sa ma moja rodina snažila povzbudzovať každý deň. Čím častejšie to vraveli, tým menej som verila tomu, že sa to čoskoro stane.

„Čo je vlastne medzi vami?“

Jemne som sa strhla. „Nič. Spriatelili sme sa.“

„Si nemožne zlá klamárka.“

Aj ja som si to všimla. Ak už ani ja neverím sama sebe, ako mi majú veriť tí, čo ma poznajú najlepšie?

„Nehrá to žiadnu rolu.“ Znova som sa pozrela na Tatea. Inokedy bol taký silný a teraz pôsobil hrozne krehko. Ako jedna z tých starých váz, ktoré postávali u nás v dome a mali niekoľko desaťročí, ak nie dokonca storočí. Stačilo slabé štvnutie a už by ležali na zemi rozbité na drobné črepy. „Momentálne jednoducho nemám pokoj, aby som sa zamýšľala nad tým, ako majú také niečo zvládnuť človek a nemŕtva. Veď vidíš, ako môže jeho druh dopadnúť.“

„Ach, Kat.“ Lyn si povzdychla tak zhlboka, akoby sme tento rozhovor viedli už nespočetne veľa ráz. Možno sme sa o tom v posledných dňoch aj rozprávali, už som si to presne nepamätala. Čím dlhšie som tu sedela a čakala, tým viac sa mi čas zlieval. „Keď ho máš rada...“

„Je to človek,“ zopakovala som dôrazne. Pevne som zaťala zuby a zo starého zvyku som zhlboka dýchala nosom. „Možno je to iba okolnosťami, ale momentálne mi pripadá totálne zbytočné viazať sa na niekoho z nich. Zomrú. Skôr či neskôr všetci zomrú, Lyn. Nevedie to k ničomu.“

„Keď to takto pôjde ďalej, okrem nás si nikdy nepustíš do života nikoho iného,“ namietla a jemne jej očerveneli líca. „Aj my môžeme zomrieť a definitívne tiež raz zomrieme. Mamka s ockom nie sú nesmrteľní, ani ja nie a už tobôž nie Anthony – dokonca ani ty nie.“

„Ale vy ste moja rodina. To je niečo iné. Vás predsa musím ľúbiť.“

Pokynula smerom k Tateovi. „Aj on by sa mohol stať členom tvojej rodiny.“

„Potom radšej zostanem až do konca svojich dní sama,“ zašepkala som.

„Aj zostaneš, keď budeš stále taká tvrdohlavá.“

Lyn, ktorá inokedy len tak sršala optimizmom, znela tak vážne, že som sa na ňu ledva mohla pozrieť. Niečo vo mne jej chcelo dať za pravdu, no niečo iné, omnoho strážidnejšie, sa po posledných dňoch obávalo pustiť ku mne ešte viac ľudí, ktorí sa raz pominú. A ľudský čas života je hrozne obmedzený. Dokonca aj vlkolaci ako môj brat Anthony starnú pomalšie ako ľudia, hoci v porovnaní s čarodejnicami, upírmi a nemŕtvymi ani oni skutočne nemajú šancu na večnosť.

Krátko nato Lyn odišla domov a len čo lekárka naposledy skontrolovala Tatea, zavládol všade pokoj. Nemocnica v New Arcadii nebola veľmi veľká, ale vďaka mnohým súkromným finančným príspevkom bola pomerne moderne vybavená. Na tomto oddelení ležalo iba pár pacientov. Keď som sa na to sústredila, počula som iba tichý šepot zdravotných sestier a zvuky dýchacích a monitorovacích zariadení.

Symfóniu o živote a zomieraní.

Neskôr som odložila knihu, strhla som zo seba deku a podišla k Tateovej posteli. Tak rada by som si ľahla vedľa neho, nasávala jeho teplo, vnímala jeho dych a pravidelný tlkot srdca. *Žije*. To je všetko, na čom teraz záleží. Ešte nenastúpil k smrti do auta. Ešte nie je na ceste na druhý svet.

Chytila som ho za ruku. Pokožku mal na dotyk drsnú, ale teplú. „Prebuď sa konečne, Walker,“ zamrmlala som. „Nenúť ma prosíkať.“

No nepočul ma. Jeho oči zostali zavreté a moje srdce sa znova zosypalo. *On žije*.

To som si opakovala niekoľkokrát denne, aby som sa nezbláznila. Žije a všetko je v poriadku. Nemám dôvod na obavy, lebo kým je ešte tu, azda môžeme preňho niečo urobiť.

Počkala som ešte zopár sekúnd, kým som jeho ruku znova pustila a hodila sa do kresla. Naposledy som sa pozrela na jeho prsty, ktorých dotyk som ešte aj teraz cítila na svojom tele. No nehýbali sa, len tak tam ležali. Bez života.

Isteže sa nepohnú, ved' toto nie je žiadny z tých sprostých romantických filmov, napomenula som samu seba a cítila, ako vo mne vzkypela stará známa zlosť. Privítala som ju s otvorenou náručou, lebo zlosť bola lepšia ako všetko ostatné, čo rozbúrilo moje vnútro.

KAPITOLA 2

Kedysi dávno som videla film s názvom *Smrť prichádza potichu*. Ten názov mi pripadal dosť zavádzajúci, lebo smrť nosí ťažké čižmy, ktoré bolo na linoleu nemocnice v New Arcadii veľmi dobre počuť. V tichu noci sa ozývali mimoriadne hlasno, a keď som odložila nabok mobil, vo dverách Tateovej izby stál muž. Poznal miesta, ako je toto, tak dobre ako vrečko svojho dlhého pláštá? Nieкто ako on musel predsa ne jeden raz vidieť každú kliniku na svete zvnútra.

„Katrina,“ pozdravil ma mäkkým, pokojným hlasom.

Trochu som sa vystrela. „Ak si prichádzaš poňho, tak...“

„Tak by si tomu nemohla zabrániť ani ty.“ Trpezlivo, ako to vie len smrť, sa oprel o zárubňu a presunul pohľad zo mňa na Tatea. „Ale jeho čas ešte neprišiel, ak to chceš vedieť.“

Trochu som sa uvoľnila a klesla som naspäť do kresla. Smrť mala pravdu. Keby si prišla po Tatea, bola by som bezmocná, no malý blaf ešte nikomu neuškodil.

„Takže ide o jednu z tvojich štandardných návštev, aby si mi pripomenul, že čas beží?“

Muž ležérne mykol plecami a pri tom pohybe sa mu na krku zablysla retiazka s náboženskými symbolmi. „Dnes nie. Dnes chcem byť jednoducho iba dobrý priateľ a pozrieť sa, ako sa máš.“

Hlúposť. No to som nevyslovila nahlas. Smrť možno dráždiť iba do určitej miery a nechystala som sa zistiť, kde má hranice... alebo čo sa stane, keď ich prekročím. Napriek tomu som si bola veľmi istá, že neprišla iba preto, lebo ma považuje za čosi ako priateľku.

Spojenie medzi smrťou a mnou bolo výnimočné. Odkedy ma moja teta kúzlom priviedla späť, smrť ma mohla navštevovať vo svojom svete medzi životom a druhou stranou. Väčšinou zisťovala, ako sa mám, a dúfala, že čoskoro bude môcť vyškrtnúť moje meno zo svojho zoznamu mŕtvych. Aktuálne som však nemala v pláne ísť s ňou – na jej veľkú ľútosť, hoci mi to ani nezazlievala.

Ešte pred niekoľkými týždňami sme mali naozaj priateľský vzťah, no odkedy ma poverila úlohou nájsť nemŕtvych, ktorí jej sťažujú prácu, náš vzťah sa trochu... naštrbil. Asi preto sa nemajú spájať pracovné a súkromné záležitosti.

„Ako sa má Tate?“

„Žije. Inak by naše stretnutie vyzeralo asi inak.“

Muž mi venoval malý úsmev. „Uštipačná ako vždy.“

Prevrátila som oči. Dnes som nemala chuť s ním flirtovať. „Čo chceš?“ opýtala som sa znova, tentoraz viditeľne otrávená.

Premeral si ma svojimi tmavými očami a prešiel si rukou po tých príšerných fúzoch, ktoré si začal pestovať.

„Tvoja úloha,“ začal a ja som víťazoslávne poznamenala: „Ja som to *vedela!*“

„Ty nevieš vôbec nič, Katrina Smytheová.“

„Nebud' taký!“ Vyskočila som a na okamih som zabudla, že sa rozprávam s bytosťou, ktorá asi pozná mnoho spôsobov, ako mi strpčiť život po smrti. No Tate tu ležal a bojoval o život a smrť mala v hlave iba to, aby mi pripomenula *misiu* s možným fatálnym koncom.

Bohyne osudu rozhodli, že ešte pred koncom roka prídeš o niekoho, koho miluješ. To meno je krvavým atramentom neodvolateľne zapísané v mojom zozname, ale ak mi pomôžeš, odvdáčim sa ti.

Teraz som stála rovno pred ním a štuchla ho ukazovák do pevnej hrude. Tak, ako som to robila aj pri Tateovi. Spomienka na to, ako ma zastavil a hľadel na mňa, sa ešte viac zahryzla do môjho úbohého srdca. „Tá záležitosť je nad moje sily, počuješ? Nemôžem to pre teba vyriešiť. Nie sama. Nemám nijakú indíciu. Pri Lilith, ja nie som Nancy Drewová, dočerta.“

„Čo je s tvou rodinou?“

„Tá o ničom nevie.“

„Prečo?“

„Nechcem nikoho znepokojovať,“ zaklamala som, lebo pravda je oveľa komplikovanejšia a nič ho do toho nie je.

Smrť si ma chvíľku mlčky premeriavala, akoby jej pohľad prenikol až na dno mojej duše. „Zabudla si na svoju motiváciu. Volíš si nesprávne priority.“

„To je tvoj špeciálny druh čierneho humoru alebo také niečo?“ Otočila som sa a ukázala na Tatea. „Len teraz som sa dozvedela, aký je to pocit, keď...“ Zasekla som sa. Jej celkom určite nepoviem, že tá nehoda mi ukázala, aké to je stratiť niekoho, na kom mi záleží.

„Keď tých nemŕtvých nezastavíš, potom Tate nebude posledný, za kým budeš smútiť.“ Smrť sa na mňa prenikavo zahľadela. „Kráti sa ti čas.“

„Kráti sa mi na všetkých možných frontoch.“ Frustrované som zafučala a odvrátila sa, aby som si rukami prešla po tvári.

Bolo mi jasné, že má pravdu. V poslednom čase nestála moja úloha práve na prvom mieste môjho zoznamu priorít, ale ako to mám všetko zvládnuť? Keby som aspoň občas nezatlačila do úzadia to, že osud jednej milovanej osoby leží v mojich rukách – práve v *mojich* –, tak by som sa zbláznila, lebo v rukách nemám nič. Absolútne nič. Nech som prečítala hocikolko kníh, vyhládala hocikolko novinových článkov, nech som bola takpovediac v epicentre udalostí v Olympii, nezmúdrela som.

Ako mám niečo zastaviť bez akýchkoľvek záchytných bodov? A navyše som sa momentálne nemohla ani nikam presunúť. Uviazla som tu.

„Som unavená,“ priznala som smrti neochotne, skôr ako som sa rozosmiala. „Čo je vtipné, lebo ja vlastne nemôžem byť unavená. A napriek tomu som, lebo sa neviem pohnúť z miesta. Pre to sprosté kúzlo s dušami môžem robiť iba jediné – sedieť tu pri posteli. Čítať správy a dúfať, že sa Tate čoskoro zobudí.“

Už niekoľko sto ráz som v duchu prekliala Lyniných priateľov, ktorí nám toto vyviedli – najmä tú malú čarodajnicu Samaru a vodcu partie Warnera.

No vďaka tej kliatbe som aspoň nemala pocit, že som v tejto šlamastike sama.

„Povedz mi jedno – je to on? Je on ten, kto zomrie?“ opýtala som sa smrti bez okolkov.

„Všetci raz zomrú.“ So stoickým pohľadom sledovala moje kroky, kým som pochodovala hore-dolu po izbe. „Aj ty zomrieš, Katrina. Nikto mi nemôže navždy uniknúť.“

Tú tému som už načala s Lyn. „Načo potom ten všetok stres? Načo zastaviť tých nemŕtvych, keď nás to raz jedného dňa aj tak dostihne?“

„Lebo si to vyžaduje rovnováha. Tak to vždy bolo a vždy bude.“

„A keď sa naruší? Tá rovnováha.“

„Potom sa skončí táto fáza sveta a začne sa nová.“

„Nechaj ma hádať – ty budeš potom posledný, kto zhasne?“

Muž si povzdychol a znelo to takmer túžobne. Prvýkrát mi napadla myšlienka, či aj on po takom dlhom čase netúži po záverečnej.

„Tak nejako. Bez života nie je smrť potrebná.“

„A nechceš ísť do predčasného dôchodku?“

Na jeho tvári sa ako letmý tieň mihla zlosť a ja som musela preglgnúť. Zaútočiť na jeho profesionálnu česť bola asi tá hranica, ktorú by som nemala prekročiť.

„Je mi to ľúto,“ dodala som, skôr ako by sa na mňa vrhol a za vlasy ma odtiahol na druhý svet. „Len nerozumiem tomu, načo to trápenie a námaha, keď sa jedného dňa všetci... pominieme.“

„Lebo ide o čas, ktorý máte k dispozícii. Nie o začiatok a nie o koniec, ale o to medzi tým. Chceš byť čo najdlhšie spolu s tými, ktorých ľúbiš, či nie?“

„Áno, to chcem. Každú sekundu.“

„A presne preto je také dôležité, aby sme zastavili to, čo sa práve deje. Lebo tam vonku niekto ukončuje životy,

ktoré ešte neboli na rade, a to len preto, aby tých ľudí premenil na bytosti, ktoré spôsobia vesmírnu katastrofu. Nielen ty máš právo užívať si svoj čas na zemi. Aj oni ho mali a niekto ich oň pripravil.“

Prikývla som. Samozrejme, že som si to aj predtým nejako uvedomovala, ale doteraz mi išlo iba o to, aby som svoju rodinu ochránila pred hroznou stratou.

V poslednom čase... mi však ani iní neboli až takí ľahostajní, ako by som chcela. Nemohla som to už dlhšie popierať. Tate so mnou niečo urobil. Niečo vo mne zmenil. A ak sa znova prebudí, poriadne ho za to nakopem do zadku.

Tate. Pozrela som sa naňho. Stále sa nehýbal, ale žil.

„Zobudí sa čoskoro?“

Smrť potichu zahundrala. „Budeš sa potom opäť venovať svojej úlohe?“

„Áno. Len čo bude zasa fit a ja sa budem môcť voľnejšie pohybovať.“

„Dobre.“ Kývol mi s vážnou tvárou. „Onedlho sa k tebe vráti. Kým sa znova uvidíme, hádam sa to všetko dobre skončí.“

„Pri Lilith.“ Z úst mi vyšiel iba šepot.

Tate sa čoskoro zobudí. To je skvelé. To sú fakt úžasné novinky. Smrť sa otočila a zmizla v hustej hmle, no napriek tomu vo mne zanechala nedobry pocit.

Aj keď mi znova pripomenula, čo je v stávke, ešte som sa ani o krok nepohla.

Čo ak stavila na zlého nemŕtveho koňa, aby zabránila záhube ľudstva?

KAPITOLA 3

O dva dni som mala narodeniny a najlepší darček mi dal Tate, ktorý sa skutočne prebral. Iba nakrátko a zjavne ešte nebol celkom späť, ale to, že to dokázal, všetkých prekvapilo. Jeho ošetrojúca lekárka ma vypoklonkovala z izby, keď som ju uprostred noci privolala divokým zvo-
nením, a iba cez sklo som sa mohla prizerať, ako sa oňho stará spolu s nemocničným personálom.

Päť minút.

Prebral sa len na päť minút a potom znova opustil prítomnosť. No tých päť minút ma utešilo viac než dosť za to, že moje tohtoročné narodeniny sa skončili totálnym fiaskom.